

**Konvensjonsutkast og anbefalinger vedtatt
av den 17. internasjonale Arbeids-
konferanse.**

**34. Utkast
til konvensjon
om
arbeidsformidlingskontorer
som tar betaling.**

Artikkel 1.

1. Med uttrykket «arbeidsformidlingskontorer som tar betaling» menes i denne konvensjon:

- a. Arbeidsformidlingskontorer som drives med sikte på fortjeneste, det vil si enhver person, et selskap, en institusjon, et kontor eller annen organisasjon som optrer som mellemlid; med det formål å skaffe arbeid til en arbeider, eller en arbeider til en arbeidsgiver med sikte på derigjennem enten direkte eller indirekte å opnå en økonomisk vinning, enten hos arbeidsgiveren eller arbeideren. Uttrykket omfatter ikke aviser eller andre publikasjoner med mindre de utgis helt eller hovedsakelig med det formål å virke som formidlere mellom arbeidsgivere og arbeidere, arbeidsformidlingskontorer som ikke drives med sikte på fortjeneste, det vil si formidlingsvirksomhet som drives av et selskap, en institusjon, et kontor eller annen organisasjon som — selv om de for den tjeneste som de yder oppkrever av arbeidsgiveren eller arbeideren en inntredelsesavgift, et periodisk bidrag eller en annen avgift — dog ikke driver sin virksomhet med sikte på å opnå nogen økonomisk vinning.
2. Denne konvensjon gjelder ikke formidling av sjøfolk.

Artikkel 2.

1. Arbeidsformidlingskontorer som drives med sikte på fortjeneste slik som definert i § 1, a, i foregående artikkel, skal opheves innen tre år fra den tid denne konvensjon trer i kraft for vedkommende medlemsstat.

2. I den tid som går forut for ophevelsen skal:

a. nye betalingstagende arbeidsformidlingskontorer som drives med sikte på fortjeneste ikke opprettes.

b. betalingstagende arbeidsformidlingskontorer som drives med sikte på fortjeneste skal være under kontroll av ved-

kommende myndighet og skal bare pålegge avgifter og omkostninger etter en tariff som er godkjent av nevnte myndighet.

Artikkel 3.

1. Undtagelser fra bestemmelsene i § 1 i art. 2 i denne konvensjon kan tillates av vedkommende myndighet i spesielle tilfelle, men bare etter rådføring med vedkommende arbeidsgiver og arbeiderorganisasjon.

2. Undtagelse kan bare tillates i henhold til denne artikkel når det gjelder kontorer som sørger for visse grupper av arbeidere, som nøiaktig skal defineres i den nasjonale lovgivning, og som tilhører yrker, hvor formidlingen utføres under slike spesielle vilkår, at en undtagelse ansees berettiget.

3. Oprettelse av nye betalingstagende arbeidsformidlingskontorer skal ikke tillates i henhold til denne artikkel etter utløpet av den periode på 3 år som er nevnt i artikkel 2.

4. Ethvert betalingstagende arbeidsformidlingskontor som der er gjort undtagelser for i henhold til denne artikkel skal

- a. være undergitt kontroll av vedkommende myndighet,
- b. være i besiddelse av en bevilling på årenål som kan fornyes av vedkommende myndighet i løpet av en periode som ikke skal overstige 10 år,
- c. bare pålegge avgifter og omkostninger etter en tariff som er godkjent av vedkommende myndighet, og
- d. bare formidle eller hverve arbeidere utenlands hvis bevilling gir tillatelse til det og hvis virksomheten drives i henhold til en overenskomst mellom vedkommende land.

Artikkel 4.

Betalingstagende arbeidsformidlingskontorer som ikke drives med sikte på fortjeneste slik som definert i § 1, b i art. 1, skal

a. ha tillatelse av vedkommende myndighet og være undergitt kontroll av denne myndighet,

b. ikke avkreve avgifter utover en tariff som er fastsatt av vedkommende myndighet under nøie hensyntagen til de omkostninger som er forbundet med formidlingen og

c. bare formidle eller hverve arbeidere utenlands hvis dette er tillatt av vedkommende myndighet og hvis virksomheten drives i henhold til en overenskomst mellom vedkommende land.

Bilag.

Om den Internasjonale Arbeidskonferanse i Genf i 1933.

Artikkel 5.

Betalingsdagende arbeidsformidlingskontorer slik som definert i art. 1 i denne konvensjon, og enhver person, ethvert selskap, enhver institusjon, ethvert kontor eller annen privat organisasjon som regelmessig driver med formidling skal, selv om de ikke krever noen avgift, avgi en erklæring til vedkommende myndighet om deres formidlingstjeneste ydes gratis eller mot vederlag.

Artikkel 6.

Den nasjonale lovgivning skal fastsette passende straffebestemmelser — herunder inndragning hvis nødvendig av de bevillinger og tillatelser som er foreskrevet i denne konvensjon — for enhver overtredelse av de ovenfor nevnte artikler eller av nogen lov som er gitt for å gjennomføre bestemmelsene i disse artikler.

Artikkel 7.

I de årlige rapporter som skal fremlegges i henhold til art. 408 i Versailles-traktaten og de tilsvarende artikler i de andre fredstraktater skal inntas alle nødvendige opplysninger angående de undtagelser som er gjort i henhold til art. 3.

Artikkel 8—14.

inneholder bestemmelser om konvensjoners ikrafttredelse, opsigelse, revisjon m. v.